

Подигравачи почнали да рисуватъ въ смѣшенъ видъ него и болнитѣ му, на които ужъ следъ ваксинирането израствали рога. Намѣрили се дори и такива, които казвали, че ваксинирането е голѣмъ грѣхъ.

Тежко било на Дженера да се бори съ хорската злоба и глупостъ, но той не се отчайвалъ и продължавалъ своитѣ опити.

И правдата надвила. Видѣли най-после, че Дженеръ билъ правъ. Следъ вакцинацията смъртнитѣ случаи отъ шарка почнали силно да намаляватъ. Само въ Англия годишно били спасявани 45 хиляди души отъ тая болестъ. Сжщото станало и въ другитѣ страни, дето почнали да ваксиниратъ.

Дженеръ билъ представенъ на краля и кралицата. Жителитѣ на Лондонъ му поднесли дипломъ, обсипанъ съ бриланти и го избрали за свой почетенъ гражданинъ. За неговото велико откритие дадена му била голѣма парична награда. Почнали да произнасятъ името на Дженера съ уважение и благодарностъ. Клеветитѣ и присмѣхитѣ утихнали, и скромниятъ селски лѣкарь получилъ всесвѣтска известностъ.

Предложили на Дженера да се премѣсти въ Лондонъ, предлагали му почетни мѣста, обещавали му голѣми печалби. Но той не искалъ да напустне своето тихо селско кжтче. Тукъ той въ кржга на своето семейство продължавалъ занятията си. Както и по-рано, той лѣкувалъ болнитѣ, помагалъ на беднитѣ. Както и по-преди, правѣлъ опити и наблюдавалъ. Изпълнявалъ сжщо така и длжността на селски сждия.

Дженеръ умрѣлъ на 74 годишна възраст. На гроба му е поставенъ мраморенъ паметникъ — статуя. Тая статуя представя Дженера, седналъ на столъ и ваксинира дете легнало на колѣнетѣ му.

Хвала и честь на голѣмия благодетель на човѣчеството — Дженера!

